

CHƯƠNG 13

PHẦN HẦU

Ngải Phi Vũ nói tiếp không ra lời:

"Bạch... Bạch Ngọc..."

"Bạch Ngọc Lâu à?", Thảm Thăng Y buột miệng.

Ngải Phi Vũ gắng gương gật đầu, người giật mạnh một cái, Thảm Thăng Y kêu lớn "Phi Vũ..."

Không có tiếng trả lời, Ngải Phi Vũ đã thở hơi cuối cùng, Thảm Thăng Y câu nói dừng lại, đứng chết sững tại chỗ.

Trương Thiên Hộ, Tàn Độc Hạc nhìn nhau một cái, một hồi lâu không biết nên nói gì.

Trong phòng rơi vào cảnh yên lặng.

Cũng không biết qua bao lâu, Thảm Thăng Y mới từ từ về lại với mình, lẩm bẩm:

"Bạch Ngọc Lâu, chẳng lẽ là y à?"

Tàn Độc Hạc bỏi chen vào:

"Bạch Ngọc Lâu là người thế nào?"

Trương Thiên Hộ nói:

"Người chưa đề ý tới người ấy sao?"

Tàn Độc Hạc lắc đầu nói:

"Khoảng mười năm nay ta không rõ gì về tin tức trên giang hồ, nhưng nếu y là một đại nhân vật thì ta phải biết rồi".

Trương Thiên Hộ nói:

"Sở dĩ y là một đại nhân vật, cũng không phải hoàn toàn vì võ công của y".

"Vậy thì vì cái gì?", Tàn Độc Hạc càng lạ lùng.

"Vì lai lịch đặc biệt của y", Trương Thiên Hộ nói "Y là một vị Phần hầu"

"Phần hầu à?", Tàn Độc Hạc lại sửng sốt.

"Cũng chính là Phò mã", Trương Thiên Hộ không lạ gì việc Tàn Độc Hạc không rõ ý nghĩa của hai chữ Phần hầu, Phần hầu và giang hồ vốn là hai khu vực khó qua lại với nhau..

Tàn Độc Hạc nghe chừng đã hiểu:

"Y là con rể hoàng đế à?"

Trương Thiên Hộ gật đầu:

" Lúc y còn trẻ đã từng liên tiếp thi đấu cả văn võ Trạng nguyên, lấy được công chúa Thùy Thanh, thành chuyện hay một thời".

Tần Độc Hạc cười gượng:

" Loại chuyện kỳ quái này thì thứ lỗi cho ta quê mùa không biết".

" Trên giang hồ y chiếm được cái danh hiệu là Thụ kiếm song tuyệt, đây là chuyện chưa lâu đâu".

" Y thích đi lại với người giang hồ à ?", Tần Độc Hạc dường như cũng không tin, theo ông ta quan niệm thì người giang hồ và quan trường rất khó có quan hệ, cũng không thừa nhận rằng trong quan trường ít nhiều có người tốt.

Trương Thiên Hộ quá hiểu tâm ý Tần Độc Hạc, nói:

" Gã Bạch Ngọc Lâu này là một kẻ kỳ nam tử".

Tần Độc Hạc lại hỏi:

" Người biết rõ à ?"

Trương Thiên Hộ lắc đầu:

" Là truyền thuyết nói thế".

" Truyền thuyết thì khó mà không có chuyện sai lạc, Thẩm lão đệ, người nói có phải không ?"

Thẩm Thăng Y lắc đầu:

" Bạch Ngọc Lâu với ta là bạn thân".

Tần Độc Hạc sững sờ, Thẩm Thăng Y nói tiếp:

" Thật ra y không có cái lỗi quan dạng kiêu quan trường, cũng đã làm qua mấy việc lớn khiến người ta vui thích".

Tần Độc Hạc vuốt vuốt râu:

" Bạn thân của người đương nhiên không đến nỗi sai biệt quá nhưng không rõ mặt mũi vị Phò mã này ra sao"

" Cũng không khó coi lắm", Thẩm Thăng Y đáp.

Trương Thiên Hộ nói:

" Nếu không đã không lọt được vào mắt con gái hoàng đế, làm được Phấn hầu"

Tần Độc Hạc trầm ngâm nói tiếp:

" Đó là một nhân tài trong triều đình, dĩ nhiên tương lai sẽ trở thành kẻ rất quan trọng".

" Đương nhiên", Trương Thiên Hộ cũng không dám quả quyết, nhìn nhìn Thẩm Thăng Y.

" Theo ta biết thì quyền lực của y quả không phải nhỏ, nghe nói Cẩm y vệ đều do y thống lĩnh", Thẩm Thăng Y dường như có nhiều điều có thể nói, nhưng không nói ra.

Tần Độc Hạc lẩm bẩm:

" Gã Ma Vương kia không phải mưu cướp ngôi đâu".

Trương Thiên Hộ cười một tiếng:

" Người nghĩ tới chuyện đó rồi kia à ?"

Thẩm Thăng Y cau mày nói:

" Chuyện đó cũng có thể, bước đầu tiên của kế hoạch có thể là y định dùng Ngải Phi Vũ giả để tiếp cận Bạch Ngọc Lâu, rồi sau đó tạo ra một Bạch Ngọc Lâu giả..."

" Rồi tạo ra một hoàng đế giả à ?". Trương Thiên Hộ bất chợt tái xanh, rõ ràng đây là chuyện động trời, nhưng xem thuật dịch dung kỳ diệu kia thì nếu có biến ra một vị hoàng đế giả cũng không phải là chuyện không làm được.

Lúc ấy cục diện sẽ trở thành như thế nào ? Trương Thiên Hộ không dám nghĩ nữa .

Tần Độc Hạc chợt cất tiếng cười:

" Từ giang hồ vào cung điện, chỉ có thằng điên mới làm chuyện đó".

Trương Thiên Hộ nói:

" Những gã Ma Vương kia chẳng lẽ không giống một thằng vô cùng điên à ?"

Tần Độc Hạc nghiêm trang nói:

" Không phải không giống, mà đúng là thằng điên, nên chuyện này chúng ta tuyệt nhiên không thể tự thủ bàng quan".

Con người này tuy biểu hiện bề ngoài lạnh lùng như băng giá, nhưng trong lòng thì lại không phải như vậy, Thẩm Thăng Y bất chợt khe khẽ gật đầu.

Trương Thiên Hộ giàu có đứng đầu một vùng, cũng là kẻ giang hồ già dặn, nhưng trước một việc như thế này cũng không biết nên thế nào là tốt.

Tần Độc Hạc trầm ngâm:

" Nhưng ai mà chịu tin lời chúng ta ?"

Trương Thiên Hộ cười gượng:

" Nếu không tự mình trải qua, thì ta là người đầu tiên không tin có chuyện này".

Thẩm Thăng Y nói:

" Có một người nhất định tin".

" Bạch Ngọc Lâu !". Tần Độc Hạc phản ứng cũng nhạy bén "Người tới nói, nhất định y phải tin".

Thẩm Thăng Y im lặng gật đầu, Tần Độc Hạc đưa mắt quét qua một vòng "Chuyện này sau sẽ nói, Ngải Phi Vũ đã biết những gì ?"

Trương Thiên Hộ nói:

" Rất ít người biết chuyện này, đám Tư Mã Tiên Tiên kia đã mất hết bản tính, cũng không thể tra hỏi được".

Tần Độc Hạc nói:

" Nếu không có nội ứng, họ không thể lén đột nhập vào dễ dàng như vậy, không rõ là ai ?"

Trương Thiên Hộ khước mắt nhãn nhúm:

" Chỉ có một người, là Liễu Thanh Phong".

Tần Độc Hạc hỏi nhưng trong lòng cũng đã khẳng định, cảm hờn nói:

" Kỳ quái thật, thế mà chúng ta lại để cho y rời đi".

Trương Thiên Hộ nói:

" Đó chỉ là vì chúng ta chưa biết rõ nội tình thế nào, nhưng tại sao không chịu đích thân ra thay, cho đỡ rắc rối ?"

Thẩm Thăng Y nói:

" Có thể y cũng còn có một nhược điểm khác - sợ chết !"

Trương Thiên Hộ nói:

" Nhược điểm ấy mới rồi đã bộc lộ rất rõ, nhưng không phải thế, mà là vì đám Tư Mã Tiên Tiên kia không còn giá trị cho Ma Vương lợi dụng nữa, nên y mới để cho họ chết".

Thẩm Thăng Y gật đầu:

" Cũng có lý".

Trương Thiên Hộ ánh mắt chợt nhìn xuống đất:

" Cũng lạ là họ lại giống hệt nhau, cứ như là trò đùa".

Thẩm Thăng Y trầm ngâm nói:

" Xem ra hình như y muốn biến họ thành ai đó, nhưng biến đi biến lại vẫn không vừa ý, nên thay hết người này tới người khác".

Trương Thiên Hộ nói:

" Ta cũng nghĩ thế, mà nói như vậy thì nữ nhân kia ắt rất quan trọng".

" Ai thế ?", Thẩm Thăng Y nghĩ không ra.

Trương Thiên Hộ nói:

" Biết đâu là một người chỗ Bạch Ngọc Lâu ?"

" Cũng chưa biết được", Thẩm Thăng Y chậm rãi nói:

" Xem ra ta phải tới đó nói một tiếng".

Trương Thiên Hộ nói:

" Hai lão già chúng ta biết đâu cũng có chỗ dùng, cũng nên nhân cơ hội này tới gặp vị Phấn hầu kia cho biết".

Tần Độc Hạc lắc lắc đầu:

" Phủ Phò mã cũng như công đường quan lại, rắc rối lắm..."

" Không đâu", Thẩm Thăng Y ánh mắt xa xôi "Hai vị lão tiên bối không cần lo chuyện đó".

Trương Thiên Hộ khẽ thở dài:

" Chúng ta đi hay không chắc cũng chẳng quan hệ gì, nhưng Liễu Thanh Phong do chúng ta để cho đi, không thể không lưu tâm".

Tần Độc Hạc hỏi:

" Theo người đoán, hiện giờ y sẽ chạy tới đâu ?"

" Đoán không ra", Trương Thiên Hộ cười gượng.

ooo

Lúc ấy Liễu Thanh Phong đang tiến vào một con hẻm nhỏ.

Đây chính là con hẻm mà Thẩm Thăng Y thấy Phương Trực giả tiến vào. Trong hẻm không có ai, Liễu Thanh Phong dừng lại ở trước cổng, không yên tâm còn ngoái lại nhìn, biết chắc không có người theo dõi, mới tung người vọt qua tường, vào trong hậu viện Di hồng.

Trong viện cũng vắng ngắt, Liễu Thanh Phong rõ ràng rất thông thuộc nơi này, đi mau về phía trước, qua khỏi dãy hành lang, cánh cửa vòm, lối đi rồi bước vào một tiểu viện, dừng lại trước một ngôi lầu nhỏ.

Trong ngôi lầu nhỏ vẫn còn ánh đèn, Liễu Thanh Phong gõ cửa ba hồi dài một hồi ngắn, cả thảy bốn lần.

" Cửa không đóng", một giọng nữ nhân rất khó nghe từ bên trong vang ra.

Liễu Thanh Phong đẩy cửa bước vào.

Chỗ bước vào là một phòng khách nho nhỏ, trước bình phong đặt một cái ghế lớn, một nữ nhân trung niên thân hình to lớn kỳ lạ ngồi đó, đeo dây vàng ngọc, quần áo hoa lệ.

Chính là bà chủ viện Di hồng, Thượng tam thư.

Liễu Thanh Phong với tay khép cửa lại, nói:

" Tam thư vẫn còn thức".

Đôi mắt Tam thư tí lại chỉ còn như một sợi chỉ:

" Một đêm thế này ai mà ngủ cho được", lại thản nhiên cười nói "Trí nhớ của người xem ra ngày càng kém".

Liễu Thanh Phong hơi ngạc nhiên "Tam thư..."

Tam thư cười ngất lời:

"Ta đã chẳng nói rồi sao, người khác gọi là Tam thư không hề gì, người gọi một tiếng là ta bất giác run lên".

Liễu Thanh Phong cười khan, Tam thư giờ tay "Ngồi đi".

Trên cái bàn trước mặt bà ta có rượu thịt, Tam thư đang ăn uống một mình.

Liễu Thanh Phong ngồi xuống rồi, Tam thư chép miệng thờ dài:

"Ta có tật xấu thế này, lúc vui vẻ dĩ nhiên muốn ăn cái gì đó, mà không vui vẻ cũng muốn ăn".

"Ăn được là có phúc", Liễu Thanh Phong chột trở thành một kẻ rất phàm tục.

"Có phúc nhưng mà mập, nữ nhân mập quá không ai yêu", Tam thư có vẻ cảm khái, nâng chén hớp một hớp rượu.

Liễu Thanh Phong cười nói:

"Tam thư trở thành đa sầu đa cảm từ lúc nào vậy?"

Tam thư cười nói:

"Người cũng ăn một chút đi", rồi đưa đôi đũa trong tay cho Liễu Thanh Phong.

Liễu Thanh Phong nói "Ta không đói", nhưng vẫn cầm lấy đôi đũa.

"Vậy thì uống một chút rượu", Tam thư đưa chén rượu qua "Rượu này không dở lắm".

Liễu Thanh Phong đón lấy chén rượu, nhấp một hớp, nói:

"Rất không dở".

Tam thư rót thêm cho đầy chén:

"Rượu có thể làm đỡ lạnh, uống thêm một chút".

Liễu Thanh Phong vừa chạy một quãng đường mồ hôi còn chưa ráo, bộ mặt già hơi ửng hồng, mượn rượu để che bớt mấy phần nhăn nhó.

Tam thư chờ y uống xong mới hỏi:

"Có chuyện gì xảy ra vậy? Bị phát hiện ra rồi phải không?"

Liễu Thanh Phong thở dài không nói, Tam thư cười nói tiếp "Họ Trương quả là kẻ khôn ngoan cẩn thận", rồi thông thả đứng dậy, bước tới đẩy cánh cửa sổ ra.

Liễu Thanh Phong nhìn nhìn theo Tam thư nói:

"Ta đã sớm tự nhủ là phải cẩn thận, nhưng vẫn bị y đoán ra".

Tam thư chợt nói:

"Lúc người vào có thấy quanh đây rất im lặng không?"

Liễu Thanh Phong đáp:

"Bây giờ mới đúng là lúc đi ngủ".

"Chỉ là ngủ một lần này thì không bao giờ dậy nữa", Tam thư thản nhiên nói.

Liễu Thanh Phong buột miệng "Sao thế?"

Tam thư cười một tiếng hỏi:

"Người đâu phải là hạng ngu xuẩn tới mức ấy?"

Liễu Thanh Phong nét mặt thay đổi, hạ giọng nói:

"Có lẽ... đều chết cả rồi à?"

Tam thư nói "Những kẻ đáng chết đều chết rồi", kể hỏi tiếp "Chắc người biết vì sao họ phải chết chứ?"

Liễu Thanh Phong nói:

"Vì họ không còn giá trị sử dụng nữa".

Tam thư nói:

"Đó chỉ là một trong những lý do, chứ điều quan trọng nhất là lần này sự việc diễn ra rất bất ngờ, ít nhiều họ đều thấy lạ lùng, ít nhiều họ đều nhìn thấy những điều họ không được nhìn thấy".

"Chủ nhân quả là cẩn thận", Liễu Thanh Phong tuy ngoài miệng nói thế, nhưng cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy suốt sống lưng.

Những người chết ở đây rõ ràng là chết một cách hồ đồ, không biết vì sao mình phải chết.

Một lúc sau y lại hỏi:

"Còn những người khác?"

Tam thư nói:

"Đều đã rời khỏi chỗ này".

"Người ở lại chờ ta à?"

Tam thư gật đầu nói:

"Chủ nhân biết nhất định người sẽ tới đây lập tức".

Liều Thanh Phong nói:

"Hiện giờ chúng ta đi được rồi...". Vừa nói được nửa câu y chợt biến sắc.

Tam thư lúc ấy mới chép miệng thở dài:

"Muốn cho người uống hết chén rượu mới rồi thật không dễ".

Liều Thanh Phong rú lên "Là rượu độc à?"

Tam thư nói:

"Tuy phát tác chậm, nhưng vô cùng công hiệu!"

"Nhưng tại sao?", Liều Thanh Phong kêu lên.

Tam thư thở dài:

"Dường như người quên rằng chủ nhân rất ghét những kẻ thuộc hạ hành động theo ý mình, trái với lệnh của ông ta".

"Ta...", Liều Thanh Phong vừa nói được một tiếng đã bị Tam thư ngắt lời:

"Nếu người không ra tay ám toán Sở Liệt, thì làm sao bị phát hiện được?"

Liều Thanh Phong sững lại, Tam thư nói tiếp:

"Trương Thiên Hộ khôn ngoan cẩn thận, là một kẻ thực sự thông minh, muốn che giấu y là một chuyện rất khó, người lại vốn không thông minh bằng y, làm việc lại không có sắp xếp chu đáo trước, không bị y phát hiện mới thật là lạ".

Liều Thanh Phong nói:

"Ta bộc lộ thân phận vào lúc này chắc chẳng có gì quan trọng".

Tam thư cười cười nói:

"Chỉ là người không còn dùng được nữa, mà đối với những kẻ không dùng được nữa, chủ nhân xử trí ra sao người đã rõ rồi".

Liều Thanh Phong nói:

"Ta là kẻ quan trọng không phải như người khác".

"Cho nên chủ nhân lại càng tức giận, vì ông ta lại phải tìm một cao thủ như người để bù vào người bị thiếu", Tam thư lắc đầu

"Thật không ngờ người bảy nhiều tuổi đầu rồi mà còn nóng tính quá".

Liễu Thanh Phong vẻ mặt vô cùng khó coi, đột nhiên tuốt kiếm vọt lên không đâm mau tới.

Một lần tuốt kiếm này ra khỏi vỏ rất mau lẹ thật giống hệt như điện chớp sét giật, mà một nhát kiếm đâm tới cũng chớp nhoáng.

Chiếc ghế Tam thư ngồi lập tức bị chém nát bét, trong chớp mắt ấy bà ta đã lật người một cái tránh qua, chiêu kiếm tuy nhanh cũng không nhanh bằng thân hình mập ú của bà ta.

Liễu Thanh Phong đâm trượt một kiếm, thân người trườn tới, chột đưa tay ôm chặt lấy bụng, trên mặt cũng đồng thời hiện ra vẻ đau đớn.

Thân hình y lại như bị gió quét bay lên, nhát kiếm thứ hai phóng ra, đâm mau vài mươi ba huyệt đạo trên người Tam thư.

Nhát sau tiếp nhát trước, mười ba chiêu kiếm tạo thành một màn lưới kiếm dày đặc, Tam thư nhìn như đã bị chụp vào trong tấm lưới rồi, nhưng thân hình không rõ di động thế nào lại xoay một cái thoát ra khỏi.

Cũng tám thân mập ú này, lúc bình thường thì tạo cho người ta một cảm giác về sự nặng nề ngu ngốc, nhưng một khi di động, lại mau lẹ tới mức ấy, như quả cầu xoay chuyển.

Sau mười ba kiếm, cái ghế bên cạnh lại nát bét, mặt Liễu Thanh Phong cũng trắng bệch như vôi, hít sâu một hơi, lại đánh ra mười ba kiếm, nhưng rõ ràng so với mười ba kiếm trước đã chậm đi rất nhiều.

Tam thư cũng không dám coi thường mười ba nhát kiếm sau, xoay một vòng tới sau cái bàn, thanh kiếm của Liễu Thanh Phong lại vạch ra một đạo ánh sáng lóe mắt, màn lưới kiếm thu lại chỉ còn một chiêu, hết sức chém xuống.

Chiêu kiếm này đánh ra cùng lúc Tam thư chuyển tới sau cái bàn, nếu Tam thư vẫn đứng yên tại chỗ thì cũng phải đón đỡ, bà ta lại xoay một cái như vừa rồi, thanh kiếm chém trúng bàn, ầm một tiếng vang lên, cái bàn đã bị chẻ làm hai mảnh.

Hai mảnh lại biến ngay thành bốn mảnh, nhất kiếm này của Liễu Thanh Phong chém ra rồi vẫn còn biến chiêu.

Tiếc là Tam thư thân hình không hề dừng lại, vừa thoát ra khỏi bóng kiếm đã lẳng không ngồi lên tấm bình phong phía sau, dáng vẻ ung dung như vô sự.

Liễu Thanh Phong xông qua chiếc bàn bị chém đổ như lại muốn truy sát, nhưng vừa lên được một trượng chợt quy xuống, y chống tay trái vào một cái cột bên cạnh, giữ cho thân hình không đổ xuống.

Vẻ mặt của y trở thành rất khó coi, hít liên tiếp hai hơi chân khí, khuôn mặt trắng bạch đột nhiên hiện lên hai đường chỉ màu hồng.

Tam thư nhìn thấy rõ cười cười nói:

"Người mà còn liều mạng thì dùng hết sức cũng chỉ đánh được tối đa là ba kiếm nữa, sau ba kiếm ấy mà người không ngã, thì người chế ra thuốc độc này chắc đã chết vì thuốc độc rồi".

Liễu Thanh Phong hừ lạnh một tiếng, bước cao bước thấp tiến lên phía trước, cả người lẫn kiếm lại đột nhiên hóa thành một đạo cầu vòng bắn tới.

Tam thư ánh mắt chớp lên, thân hình lật lại, từ trên bình phong bay ra.

Phía sau tấm bình phong nửa trượng có một cái ghế, Tam thư đã ngồi trên đó, ung dung cầm một chén rượu, đang từ từ hớp một hớp.

Liễu Thanh Phong cả người lẫn kiếm rơi xuống, bò lê bò cào qua khỏi tấm bình phong, thở hổn hển nói:

"Còn hai kiếm nữa!"

Câu nói vừa dứt, cả người lẫn kiếm lại phóng tới.

Tam thư chén rượu trong tay đồng thời đẩy ra, "keng" một tiếng đón đúng mũi kiếm. "Soạt một tiếng, cái chén vỡ thành bốn năm mảnh, rượu trong chén bắn tung tóe, Liễu Thanh Phong bị hất tung trở lại, văng qua tấm bình phong rơi xuống đất.

Tam thư dùng chén rượu ra oai, cũng thật đáng sợ, Liễu Thanh Phong một chút chân khí hiện cũng đề tụ không được nữa, y

chống kiếm xuống đất đứng dậy, chột quát lớn một tiếng, thanh kiếm cũng bay ra !

Nhát kiếm này ném ra đã dùng toàn bộ công lực còn lại của y, kiếm vừa bay khỏi tay, thân hình y cũng đổ luôn xuống đất, hai dòng máu đen từ khóe mắt chảy ra, mũi miệng cũng ứa máu đen.

Thanh kiếm bay rất chính xác, nhắm vào huyệt Mi tâm của Tam thư, nhưng Tam thư chỉ vươn một ngón tay ra kẹp lấy đầu mũi kiếm.

Tuy động tác này không có oai phong như lúc đẩy chén rượu vừa rồi, nhưng trong một cái vung tay mà đón được nhất phi kiếm, cũng đủ thấy bản lĩnh của Tam thư.

Tiếp theo bà ta rung tay một cái, thanh kiếm bay trở lại, "soạt" một tiếng cắm xuống đất trước mặt Liễu Thanh Phong. Liễu Thanh Phong trên mặt đất lăn một vòng gượng đứng dậy, run run nhấc thanh kiếm lên, tay y vừa nắm tới chỗ cán kiếm thì khí lực vốn có đã tiêu tan hết, lại ngã lăn ra, bị lưỡi kiếm cắt đứt cả năm ngón, máu chảy ra cũng toàn một màu đen. Chất độc này quả nhiên phát tác rất chậm, nhưng một khi đã phát tác thì vô cùng mau lẹ, ngay cả Liễu Thanh Phong nội công cao thâm như thế mà cũng không trực ra kịp.

Tam thư thấy Liễu Thanh Phong ngã xuống mới từ ghé đứng dậy vén mái tóc lên khẽ cười một tiếng, vỗ tay mấy cái.

Hai người mặt mũi như quỷ sứ từ ngoài bước vào, mỗi người đỡ một bên vai Liễu Thanh Phong, xốc lên mang đi.

Ánh mặt trời đã lên ngoài cửa, vẻ mặt Liễu Thanh Phong dưới ánh sáng trông rất đáng sợ, thất khiếu máu đen ứa ra không ngừng.

Tam thư cũng bước ra theo, phẩy tay tắt ngọn đèn nhọt nhọt, ánh mặt trời chiếu lên hành lang rồi vương lại trên lối đi đầy cây rậm rạp.

ooo

Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc đã thu thập hành lý gọn nhẹ, đang chuẩn bị cùng Thẩm Thăng Y lên đường, Hàn Kỳ lại bước vào đại sảnh.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt Hàn Kỳ, ba người đã biết lại có chuyện phát sinh, Tần Độc Hạc cất tiếng hỏi trước:

" Lại có người chết phải không ?"

Hàn Kỳ chưa đáp, Trương Thiên Hộ đã hỏi:

" Rốt lại là xảy ra chuyện gì vậy ?"

Ông ta xưa nay là một người rất bình tĩnh, nhưng trải qua mấy biến cố vừa rồi, đã không giữ được bình tĩnh nữa.

Hàn Kỳ đáp:

" Ngoài cửa có người đưa tới một cỗ quan tài".

Trương Thiên Hộ hỏi tiếp "Ai thế ?"

" Là người ở hiệu quan tài trong thành, vẫn thường đi lại với chúng ta", Hàn Kỳ thở ra một hơi.

Hôm nay trong nhà họ quả có rất nhiều người chết, nên đã trở thành khách hàng rất đáng kính của hiệu quan tài. Trương Thiên Hộ lại hỏi:

" Ngoài họ ra còn có ai khác không ?"

" Không có", Hàn Kỳ nói "Họ được người ta nhờ đem quan tài tới đây, tất cả phí tổn đều được thanh toán rồi".

Thẩm Thăng Y đột nhiên hỏi chen vào:

" Trong quan tài có phải là tiền bối Liễu Thanh Phong không ?"

Hàn Kỳ lạ lùng nhìn nhìn Thẩm Thăng Y gật đầu:

" Tại sao Thẩm công tử lại biết được ?"

Trương Thiên Hộ đáp thay:

" Ngoài Liễu Thanh Phong, không có ai được họ đối xử long trọng như thế, dùng quan tài để đưa tới đây", ngừng lại một chút lại nói tiếp:

" Chúng ta ra ngoài nhìn xem sao".

ooo

Vừa nhìn thấy, Trương Thiên Hộ và Tần Độc Hạc chột nổi gai ốc, Liễu Thanh Phong khuôn mặt đã biến thành rất đáng sợ, nhưng họ vẫn nhận ra được.

Khuôn mặt đã biến thành một màu máu đen ẩn hiện một ánh sáng kỳ quái.

Lớp da xem ra đã bắt đầu thay đổi, từ từ nứt ra, xuất hiện vô số ngón trắng, Tần Độc Hạc thấy kỳ quái, cầm cây trượng gõ lê chọc chọc vào, mấy mảnh da theo đầu trượng bong ra.

Máu lập tức trào ra, mà là máu đen, chảy trên da tới đầu thịt đỏ lộ ra tới đây.

"Thuốc độc mạnh thật", Tần Độc Hạc hít vào một hơi.

Thẩm Thăng Y thở dài nói tiếp:

"Xem ra y không thông minh như chúng ta tưởng".

Tần Độc Hạc lắc đầu:

"Nếu y là người thông minh, thì đã không làm như thế".

"Người nào bị lộ cũng đều phải chết", Trương Thiên Hộ cười khan nói "Ma Vương ghê gớm thật".

Thẩm Thăng Y ngẩng mặt nhìn trời:

"Đối với lão Ma Vương này càng lúc ta lại càng cảm thấy hứng thú".

"Phải đâu chỉ một mình ngươi", Tần Độc Hạc chống chống cây trượng "Y đưa xác Liễu Thanh Phong tới đây, có mục đích gì không?"

Trương Thiên Hộ nói:

"Có lẽ có, nhưng hiện tại ta nghĩ vỡ óc cũng không ra".

"Có thể y chỉ muốn hăm dọa chúng ta, muốn chúng ta đừng điều tra nữa", Tần Độc Hạc vuốt vuốt râu "Cũng có thể y muốn chúng ta nát óc suy nghĩ, cứ đứng ngẩn ra như lũ ngu ở đây, để y có thời gian tiến hành tiếp kế hoạch".

Trương Thiên Hộ lặng lẽ cười một tiếng:

"Thật ra y cũng biết bất kể thế nào, cũng không thể cản được chúng ta tới chỗ Bạch Ngọc Lô"

Tần Độc Hạc nói:

"Ngươi xem y có phải là một kẻ thông minh thật không?"

Trương Thiên Hộ gật đầu:

" Cho nên lẽ ra chúng ta phải đến nhà họ Tư Mã một lần nữa, nhưng hiện tại phải thôi vậy, phải ngày đêm đi gấp tới chỗ Bạch Ngọc Lâu".

Thẩm Thăng Y nói:

" Nhà họ Tư Mã có lẽ cũng không cung cấp cho chúng ta được manh mối gì về lão Ma Vương kia, mà bất kể thế nào họ cũng không thể trực tiếp nói chuyện với chúng ta".

Trương Thiên Hộ nói:

" Ta có nuôi ngựa tốt, có thể giúp chúng ta nhiều trong chuyến đi này"

Thẩm Thăng Y gật đầu:

" Có lẽ bọn họ cũng có ngựa tốt, nhưng họ không chắc đã sử dụng vì không muốn người ta chú ý".

Trương Thiên Hộ "ờ" một tiếng, đã nghe vang lên một tiếng ngựa hí, Hàn Kỳ vội thuộc hạ Trương gia đã dắt tám con ngựa tới.

Tần Độc Hạc đưa mắt nhìn qua hỏi:

" Chúng ta cũng đưa Hàn Kỳ theo à ?"

" Để cho y đi theo cũng hay", Trương Thiên Hộ vuốt nhẹ râu "Trên đường đi y sẽ lo mọi việc cần thiết cho chúng ta".

Tần Độc Hạc nói:

" Chỉ sợ có hơi nguy hiểm".

Trương Thiên Hộ đáp:

" Thằng nhỏ này nếu không bắt phải vất vả một chuyến, về sau làm thế nào gánh vác nổi việc lớn ?"

Tần Độc Hạc nhìn nhìn Hàn Kỳ, không tỏ ý gì.

Rõ ràng đây quả là ngựa hay, lông sáng loáng, dáng vẻ hiên ngang, Trương Thiên Hộ cầm cương nhảy lên trên một con, Tần Độc Hạc đã nhảy lên một con khác, nhìn thấy cười nói:

" Một phú thương như ngươi, nghỉ ngơi chán rồi, có ngày phải cưỡi ngựa"

Trương Thiên Hộ ngẩng đầu cười rộ:

" Có một số bản lãnh học mà không dùng được".

Câu nói vừa dứt, đã đánh mạnh một roi phóng ngựa lên trước, Tần Độc Hạc theo sát bên cạnh, một bước cũng không nhường.

Gió mạnh thổi tung hai mái tóc bạc, tình ý hào hùng nhiều năm cũ lại xuất hiện trong dáng vẻ của hai người.

Thẩm Thăng Y, Hàn Kỳ theo sau, Hàn Kỳ dắt theo bốn con ngựa không có người cưỡi rất dễ dàng, xem ra lũ ngựa này rất phục tùng y.

"Người thích ngựa lắm à?", Thẩm Thăng Y thuận miệng hỏi.

Hàn Kỳ gật đầu:

"Lũ ngựa này đều do ta đích thân chăm sóc".

"Người không nhốt chúng à?"

"Không", Hàn Kỳ phóng ngựa đuổi theo hai người bọn Trương Thiên Hộ, Thẩm Thăng Y cũng không để y bỏ rơi lại phía sau, theo sát liền bên cạnh.

Ngựa phi như rồng, phóng như bay trên đường lớn.

ooo

Chiều buông.

Bốn người tám ngựa xếp hàng một phóng qua rừng liễu, Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc liên tiếp thay nhau dẫn đầu, không ai chịu nhường ai. Cưỡi ngựa đi suốt một ngày mà hai người đều không tỏ ra mệt nhọc, mà càng lúc càng lộ vẻ thích thú.

Thẩm Thăng Y, Hàn Kỳ thủy chung vẫn ở phía sau, không hề vượt lên, ra khỏi rừng liễu, Hàn Kỳ chợt hỏi:

"Thẩm huynh chắc đã biết rằng hai người bọn họ lâu rồi không cưỡi ngựa?"

Thẩm Thăng Y cười cười:

"Chỉ sợ là lâu năm nữa kia, nhưng xem ra họ vẫn chưa quên cách cưỡi ngựa, nên đi suốt ngày như thế này, rõ ràng càng đi càng thành thuộc".

Hàn Kỳ lại hỏi:

" Một người lâu năm không cưỡi ngựa, lại cưỡi ngựa suốt ngày, theo người thì kết quả sẽ như thế nào ?"

Thẩm Thăng Y nói:

" Chờ đến chiều tối nghĩ lại chúng ta sẽ biết rõ thôi".

Hàn Kỳ cười cười:

" Nếu chúng ta cản trở, nói họ đừng đi như thế, chắc chắn họ sẽ nổi giận".

Thẩm Thăng Y cười, tuy chàng mới quen biết hai lão nhân này, nhưng không thể không thừa nhận rằng họ vô cùng hiểu thắng.

Ngựa đi rất nhanh, nhưng không hề giảm tốc độ, vì họ cứ đi một chặng lại đổi ngựa, không để cho chúng quá mệt mỏi.

Bốn người tám ngựa vừa ra khỏi, trên một gò đất cao cạnh rừng liễu, trong một đám rừng cây, xuất hiện một kỵ mã.

Người ngồi trên ngựa là một nữ nhân, mặc chiếc áo dài màu xanh nhạt, đôi tròng mắt cũng màu xanh nhạt, phát ra ánh sáng rất kỳ lạ.

Gió thổi mạnh trên gò đất, mái tóc vàng của nàng bay tung, chính là Ngọc Diệp, nữ nhân tập kích Thẩm Thăng Y trong mê cung nhà Tư Mã Trường Cát.

Nàng vừa tìm ngựa lại, đã có một kỵ sỹ khác từ trong rừng phóng ngựa ra, đứng lại cạnh nàng.

Đó là một lão nhân râu tóc đều bạc trắng, mặt mày nhăn nheo như bị dao chém, mũi cao má nhỏ, mắt sáng quắc, tuy đã lớn tuổi nhưng thân thể vẫn toát lên một sức sống phi thường.

Mái tóc tung bay, trên đầu ông ta cũng không có một món trang sức nào, trên người khoác một tấm long bào thêu chín con rồng, tấm long bào đó làm cho ông ta có vẻ oai nghiêm, giống hệt một bậc đế vương.

Khuôn mặt này không lạ lòng gì với Thẩm Thăng Y, chỉ là họ chưa nhìn thấy chính người này, nhưng khuôn mặt này đã xuất hiện trên mặt Ngải Phi Vũ.

Rõ ràng người này chính là Ma Vương.

Đôi mắt của ông ta phản chiếu ánh nắng buổi chiều chớp chớp như ngọc thạch, nhìn theo bọn Thẩm Thăng Y đi xa dần, cười cười:

"Chúng ta đều chọn đường tắt mà không đụng nhau quả cũng là chuyện lạ". Đây vẫn đúng là giọng của Ma Vương.

Ngọc Diệp không hề cười, lạnh lùng nói:

"Họ cũng muốn tới chỗ Phấn hầu Bạch Ngọc Lâu à?"

"Dĩ nhiên...", Ma Vương vuốt nhẹ râu, nói "Trương Thiên Hộ vốn khôn ngoan cẩn thận, còn Thẩm Thăng Y thì rõ ràng cũng là một người rất thông minh".

"Tới chỗ Bạch Ngọc Lâu, tuy họ vẫn không biết rốt lại đây là chuyện gì, nhưng chắc chắn sẽ cẩn thận đề phòng, khả năng thành công của chúng ta chắc chắn sẽ không lớn".

"Dĩ nhiên", Ma Vương mặt vẫn lộ vẻ tươi cười.

"Họ cười toàn ngựa hay, bây giờ đã vượt xa chúng ta, sắp tới nhất định càng vượt xa chúng ta".

"Nhưng cũng chẳng có cách nào khác".

"Chuyện đã tới nước này, còn có ai mà chúng ta chưa sử dụng tới đâu?", Ngọc Diệp lạnh lùng hỏi tiếp "Cần gì phải để cho họ sống?"

Ma Vương nói:

"Nói thế là không dùng được họ vào việc gì à?"

Ngọc Diệp im lặng không đáp, Ma Vương nói tiếp:

"Bảy người ta đã triệu tập được trước mặt, không có ai là đối thủ của bốn người kia, trừ phi là đánh lén".

Ngọc Diệp nói:

"Chỉ cần người nói rõ cho họ biết họ phải đối phó với ai, nhất định họ sẽ cẩn thận".

Đối với Ma Vương dường như nàng không hề có chút sợ sệt, rốt lại nàng là người như thế nào với Ma Vương?

Ma Vương gật đầu:

"Thử một lần không hề gì".

Ngọc Diệp nói:

" Sau khi họ ra tay, chúng ta xem tình hình sẽ quyết định có nên dốc toàn lực tới đánh một trận không ?"

Ma Vương trầm ngâm nói:

" Trước mắt chỉ có một cách giải quyết, nếu không thì phải giết hết bọn họ".

Ngọc Diệp nói:

" Thật ra lúc còn ở thành Gia Hưng lẽ ra chúng ta đã phải dốc toàn lực ra giết bọn họ, dưới địa đạo là nơi vô cùng lý tưởng".

Ma Vương nói:

" Tiếc là Trương Thiên Hộ đã dẫn Hàn Kỳ đem một đám đệ tử tiếp ứng phía sau, họ đã đủ sức phát tín hiệu, Gia Hưng là xứ của Trương Thiên Hộ, nếu có chuyện không hay, thì kẻ chịu hậu quả chỉ có thể là chúng ta".

" Ta nói là ở dưới địa đạo kia mà".

Ma Vương nói:

" Thân thủ của Thẩm Thăng Y thế nào thì người đã rõ rồi".

" Kiếm của ta kết hợp với đao của người chắc chắn có thể giết được y".

" Nhưng chắc chắn chúng ta phải trả một cái giá rất đắt", Ma Vương cười hỏi "Người thấy đây là lúc chúng ta nên liều mạng à ?"

Ngọc Diệp ngẫm nghĩ một lúc, Ma Vương ngẩng đầu nhìn trời trầm ngâm nói tiếp :

" Đối với chúng ta thì liều mạng cũng đồng nghĩa với thất bại".

Trong lúc họ trò chuyện, lại có một kỵ sỹ trong rừng phóng ra, đó là lão nhân nhỏ bé. Ma Vương không để ý mở miệng, ánh mắt di động, hỏi:

" Tam thư tới rồi phải không ?"

" Theo xe ngựa tới", lão nhân nhỏ bé khúm núm đáp.

Ngọc Diệp cười nhạt:

" Bà ta thực là biết hưởng thụ".

Ma Vương lại nói:

" Bà ta cũng là một người thông minh, nhưng bà ta mập ú như thế, ngựa nào mà chở nổi ?"

Lão nhân nhỏ bé nghe thấy, nhìn dáng như muốn cười phá lên, nhưng không dám cười, đối với hai người trước mặt dường như y rất là sợ sệt.

ooo

Ở bãi đất trống dưới gò, đã có ba cỗ xe ngựa, ba mươi sáu kỵ mã tụ tập.

Ba mươi sáu kỵ sĩ đều mặc quần áo trắng quả nửa là mắt xanh mũi cao, vừa nhìn qua đã biết không phải người Trung nguyên, cũng vừa nhìn qua đã biết ngay là thân thủ không tầm thường.

Sáu người đánh xe rõ ràng đều là hạng cao thủ, Tam thư đứng cạnh một cỗ xe, nhìn thấy Ma Vương, Ngọc Diệp và lão nhân nhỏ bé tới, vội bước lên đón.

Ma Vương quan sát Tam thư một lượt, nói:

" Người mang cho ta bao nhiêu người ?"

Tam thư nói:

" Có sáu người trên xe".

Ma Vương cười cười:

" Tốt lắm, người quả không làm quả nhân thất vọng", lập tức xuống ngựa, lại hỏi:

" Xe ngựa tuy chở nặng, nhưng chở thêm quả nhân chắc không có chuyện gì".

Tam thư cười nụ gật đầu.

Ma Vương bước tới gần, Tam thư vội vàng bước tới mở cửa thùng xe ra, hai bên thành xe phía trong chất đầy những cái hòm có khóa sắt, ở giữa còn một khoảng trống trải một tấm đệm lông khá dày.

Ma Vương lại khen một tiếng "Tốt lắm", kế lại nói "Trên đường chơi đùa với mấy thứ đồ chơi vàng ngọc, cũng có thể bớt sốt ruột.

Tam thư vâng dạ:

" Trong cái hộp này còn có nem và rượu ngon".

Ma Vương nói:

" Trong phút chốc mà ngươi đã chuẩn bị được đầy đủ mọi việc, có thể thấy là rất chu đáo".

Tam thư thở ra một hơi:

" Sau khi Thẩm Thăng Y rời khỏi viện Di hồng, tôi đã bắt đầu sắp xếp rồi".

Ma Vương cười lớn:

" Quả nhân quả không nhìn lầm, ngươi thật rất thông minh".

Ngọc Diệp bên cạnh lại cười nhạt một tiếng, Ma Vương đưa mắt nhìn lại hỏi:

" Chắc ngươi cũng không quên sắp xếp một chỗ cho Ngọc Diệp chứ ?"

" Không dám", Tam thư cười cười " Ngoài cỗ xe sau cùng, tất cả đều đã sắp xếp đầy đủ".

Ma Vương nói:

" Xưa nay quả nhân không để ý chuyện hình thức, cần gì ngươi phải hành hạ mình".

Tam thư cúi đầu nói:

" Trên dưới phải có phân biệt".

Ma Vương cười lớn, Ngọc Diệp bên cạnh thì không nói tiếng nào, lạnh lùng giục ngựa đi về cỗ xe ở giữa.

Tam thư vội đưa tay "Xin mời..."

Ma Vương cười lớn bước lên thùng xe, tiện tay nắm vào cánh cửa, một chân đã đặt vào trong đột nhiên biến hẳn sắc mặt, thân hình xoay một cái như cơn gió, lẳng không vọt ra ngoài.

Tam thư sắc mặt cũng thay đổi hẳn, trong chớp mắt ấy vung tay một cái, vô số điểm hàn quang trong tay áo lấp lánh phóng ra, bắn vào lưng Ma Vương.

Đó đều là những mũi Tú hoa châm dài có ngấn có, sắc xanh biêng biếc như có tẩm độc, cũng không biết là mấy trăm mũi.

Ma Vương thân hình chuyển động mau lẹ vọt lên trên màn độc châm, Tam thư cũng đã tính tới, cũng không kể là độc châm có

bắn trúng hay không, tay phải kéo một cái, một thanh nhuyễn kiếm rung rinh trước gió, "vút" một tiếng vọt lên, đánh thẳng vào lưng Ma Vương.

Ma Vương thân hình còn đang trên không chưa đáp xuống tới đất đã di chuyển bảy lần, mỗi lần di chuyển ít nhất cũng tránh khỏi mười nhất kiếm của Tam thư.

Thân hình ông ta vừa chạm đất đã xoay luôn nửa vòng, ngón tay giữa tay phải bắn bật ra, "keng" một tiếng búng vào mũi kiếm.

Mũi kiếm nhọn bén không làm móng tay ông ta thương tổn, lại bị búng văng lên, thân người ông ta cũng đồng thời nghiêng qua một bên, nhảy xổ vào Tam thư.

Tam thư băng người lui ra, thân hình bà ta tuy mập ú, nhưng nhanh nhẹn linh hoạt hơn người thường nhiều, băng một cái đã lùi ra ba trượng.

Ngọc Diệp bên cạnh cũng đã bước nửa người vào trong xe, liếc thấy Ma Vương vọt ra, cũng nhảy lùi lại, lúc bấy giờ hai người hai bên cũng đồng thời phát ra bốn loạt tên, phần lớn trúng vào cánh cửa xe, vang lên những tiếng leng keng như chạm vào sắt thép.

Ngọc Diệp người trên không đã tuốt kiếm ra khỏi vỏ, như ngọc chùy phóng mau vào một trong những người đánh xe.

Người đánh xe ấy liên tiếp tránh qua chín kiếm, hai thanh chủ thủ theo cổ tay lật lại đón đỡ bảy kiếm, nhưng vẫn bị Ngọc Diệp phóng kiếm đâm trúng cổ họng.

Ngọc Diệp cũng đồng thời tránh qua thế công của một người đánh xe khác, một kiếm vừa đắc thủ, xoay nửa người lại, một viên ngọc bắn ra, trúng vào huyệt Mi tâm một người khác. Người ấy thấy trước mắt như có hàng ngàn ánh sao bay tung tóe, thanh kiếm của Ngọc Diệp cũng lập tức phóng tới đâm vào cổ họng y.

Bốn người đánh xe còn lại cũng lập tức triển khai thành một hàng ngang đứng trước mặt Tam thư, ba mươi sáu kỵ mã bên cạnh Ma Vương cũng lập tức phóng ngựa lại vây bọc Tam thư vào giữa.

Ma Vương không hỏi han gì, chấp tay sau lưng đưa mắt quét qua bọn Tam thư lắc đầu:

" Chắc ngươi điên rồi".

Tam thư lắc đầu:

" Ta không điên".

" Vậy thì ta điên, cho nên mới tin tưởng ngươi", Ma Vương có vẻ rất cảm khái.

Tam thư lắc đầu:

" Ngươi không hề tin tưởng ta, ta làm bất cứ chuyện gì cũng phải được ngươi đồng ý".

Ma Vương nói:

" Cũng có thể ngươi đã dò xét được ý tứ của quả nhân, gần đây làm việc nào cũng đều khiến ta cảm động".

Ngừng một chút lại nói tiếp :

" Dĩ nhiên ngươi phải biết hiện tại quả nhân đã phần nào tin tưởng ngươi"

Tam thư lạnh lùng nói:

" Nhưng ngươi vẫn chưa tin hẳn, lúc nào cũng vẫn đề phòng ta".

Ma Vương lắc đầu, Tam thư nói tiếp:

" Ta cũng sợ rằng ngươi theo về mặt mà biết ta đang tính toán chuyện gì".

" Sai rồi", Ma Vương lại lắc đầu "Về mặt của ngươi không có chỗ nào khiến quả nhân chú ý, chỉ là quả nhân ngẫu nhiên nắm lấy mới biết cửa xe được làm bằng sắt".

Tam thư sững sốt, Ma Vương ánh mắt chớp lên:

" Chắc là toàn bộ thùng xe đều làm bằng sắt cả chứ ?"

" Tiếc là ngươi lại chưa bước vào".

" Nếu không thì chắc giờ này ta đã bị nhốt trong thùng xe, để mặc ngươi muốn làm gì thì làm rồi", Ma Vương cười cười hỏi "Trong xe rốt cuộc lại đã chuẩn bị những gì ? Thuốc nổ à ?"

Tam thư lạnh lùng cười một tiếng:

" Quả nhiên ngươi là một kẻ rất thông minh".

" Kế hoạch chu đáo lắm", Ma Vương vuốt râu cười khẽ "Xem ra quả nhân cũng còn may".

Ngọc Diệp bên cạnh đột nhiên hỏi:

" Có phải là trong xe nào cũng chứa sẵn thuốc nổ không ?"

Tam thư nói:

" Cỗ xe ta ngồi dĩ nhiên là không".

Ma Vương ánh mắt nhìn xuống:

" Ngay cả bánh xe cũng rất sâu, chỉ vì thùng xe làm bằng sắt chứ không phải vì chở nặng, những vàng bạc châu báu trong hòm đâu cả rồi ?"

Tam thư nói:

" Bất kể là người sống hay chết cũng không bao giờ còn được thấy chúng nữa đâu".

Ma Vương cau mày:

" Người đã mang giấu chúng rồi à ?"

Tam thư nói:

" Đúng thế, dù cho hành động của chúng ta lần này thất bại, cũng có cái để đặt điều kiện với người, dù tất cả chúng ta phải chết, người cũng sẽ bị mất tất cả phương tiện để tiến hành kế hoạch, chúng ta dưới xuôi vàng cũng được an ủi phần nào".

" Các người à ?", Ma Vương cười nói "Ngoài người ra, còn có bao nhiêu người nữa ?"

" Những kẻ mà người muốn giết...", Tam thư nhìn quanh một vòng, rất nhiều người đã đứng dày đặc chung quanh.